

Kennel Friis v/ Ejvind Friis Mikkelsen
El -vej 13, Seest, DK 6000 Kolding
(45) 61 66 83 03
ejfriism@gmail.com

Friis Lara

Blå schæferhunde

En del personer har spurgt hvad blå hvalpe er, så derfor endnu engang lidt om blå schæferhunde.

Når man siger ordet blå schæferhunde, er det hunde, som har en "blålig melet" farve. Man ser det straks på hovedet, som har et melet grålig skær og ofte lyse øjne og snude.

Først i 70erne så vi en del blå hvalpe, igen i 80erne kom der en del blå hvalpe, og nu ser vi næsten ikke blå schæferhunde.

Skønt Max v. Stephanitz var af den mening, at farven hos den tyske schæferhund eller farven af enkelte dele og også pelsen var betydningsløse ydre ting, fremhæver han dog i sin bog, at farvemangel er tegn på konstitutionssvaghed. Han er også af den mening, at plettet og skimmelfarve er afskyelig. Her må man tage i betragtning, at han, da han skrev sin bog først i 20erne, ikke havde så mange videnskabelige kilder til sin rådighed, som det i dag er tilfældet. Desuden er vi kommet så langt frem i dag i avlen af schæferhunden, at vore hundes hele pelsfarve og pelsens beskaffenhed spiller en vigtig rolle i sammenhæng med hele fremtoningspræget.

For mange år siden så vi ofte hvide hvalpe i nogle kuld, det ser vi næsten aldrig mere.

Blå hvalpe kan forekomme i kuld efter forældre med normal pelsfarve, der kan være en eller flere hvalpe, som over hele kroppen har en blåligt skinnende pelsfarve, de er såkaldte ”blå” hvalpe. Ofte er der nogen der har ringet og fortalt, at de har fået grå hvalpe, når man så hører at begge forældre er sort/brune, så kan man godt være sikker på, at det er blålinge.

Sort/brune forældre kan ikke give grå hvalpe, og grå hunde kan ikke give blå hvalpe.

Blå hvalpe er en fejl, som vi bør avle ud af vore hunde. Den blå farve er en fortyndelse af den sorte farve.

En blå hvalp kan op til 12-15 måneder være melet i hovedet og have en skinnende pels. Når hunden har skiftet pels ses ofte at farven bliver ”normal”.

Hvis blå hvalpe optræder synligt, er begge forældre bærere af anlægget. Det er altså ikke rigtig kun at give hanhunden skylden, hvis der optræder en blåling.

Blå hvalpe er ofte forbundet med egenskaber som pigmenttab af øjne, næse og klør, dog behøver det ikke at være tilfældet.

Den blå farve bestemmes af locus D, som omfatter to gener stort D og lille d. Gener der tilhører locus, kaldes allere gener.

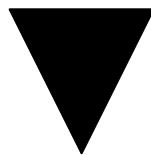
Da kromosomerne forekommer parvis i hver enkelt celle, forekommer de to allere gener også parvis i dette tilfælde som genotyperne DD, Dd og dd.

Genotypen dd giver den blå farve. Hunde med genotypen Dd kaldes anlægsbærere, fordi de bærer genet skjult.

I diagrammet fremgår det, at D, der sikrer normal pelsfarve, dominerer over genet d for den blå farve, som er vigende eller med et genetisk fagudtryk recessivt.

Diagrammet viser den forventede udspaltning blandt afkom efter forældre, som er anlægsbærere, d.v.s. bærere af et enkelt vigende (recessivt) arveanlæg.

P I Genotyp

F I Genotyp

sort/brun hvalpe
Dd

(**normal pelsfarve**)
(homozygot dominant) (heterozygot)

(homozygot rezessiv)

Efter krydsningen $Dd + DD$ forventer man 75% hvalpe med normal pelsfarve og 25% med blå pelsfarve (3:1 spaltning).

Men blandt hvalpene med normal pelsfarve forventes $\frac{2}{3}$ at være anlægshædere svarende til en teoretisk genotypefordeling 1:2:1 indenfor det samlede afkomstmateriale, som det fremgår af figuren.

Den teoretiske fordeling fremkommer dog kun, hvis man undersøger et stort antal kuld.

Det normale er, at voksenpelsen også er blå, det vil sige, at genotypen dd maskerer virkningen af generne i de øvrige farveloci.

Der findes altså voksne blå schæferhunde.

E. Friis Mikkelsen